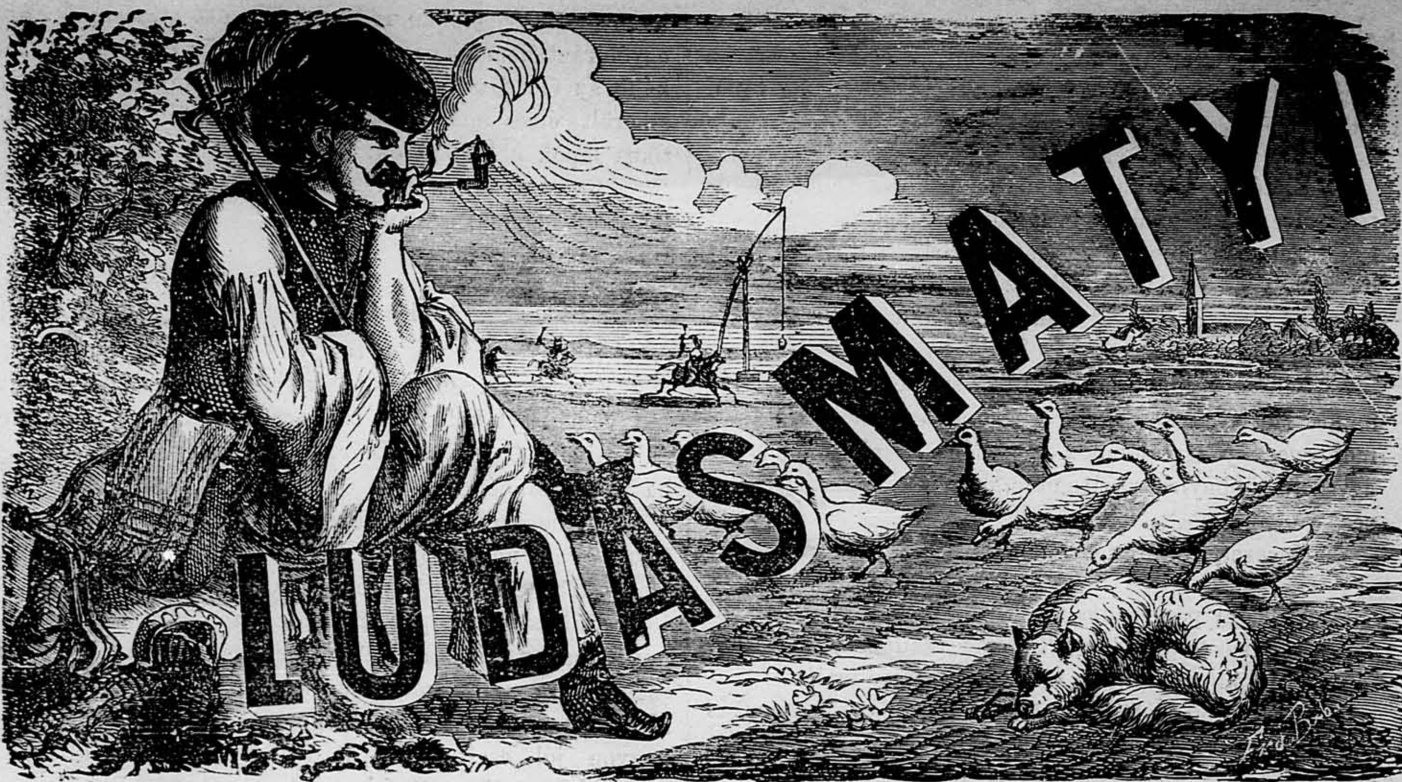

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, jan. 5. 1873. 1 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	*Szerkesztői iroda:* Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Fuit.

Fresco necrolog.

Ki ne ismerte volna Bernát Gazsit!?
Az universalis agglegényt.
A megtestesült eredetiség unikumját.
A valódi cinizmus eleven példányképét,
Plátó két lábu tollatlan emberét?
Ismerték sokan, igen sokan.

Ha kérdezte valaki Gazsitól, mikor született? azt felelte: a mult században. Született pedig ott, a hol Józsa Gyuri! Tiszatüreden.

Ifjuságáról annyit jegyzett fel a szájhagyományos krónika, hogy 1820. körül mint alföldi igen szép ifju gavallér cifra sallangos öt fakón hajtatott be Pestre. Az ostornyél még ezelőtt egy héttel ott figurált szalonnasütő nyárs alakjában a Gazsi egyik ablakában mit „Speis"-nek használt.

48—49-ben Gazsi a kormányzósági irodában volt alkalmazva. E szép korból, mint drága ereklyét tartogatta azt a tollkést, melylyel Magyarország akkori kormányzója Debrecenben szivarának végét egy izben lemetszette.

Az 50-ik évben visszakerült Gazsi Pestre. Ekkor fogadta fel azon hónapos szobát a fehér hajó utca 5-ik sz. alatti ház II. emeletén, honnan kiszálásoltatott mostani ujkvártélyába ... a kerepesi temetőbe. Volt becsületes házi gazdája Szabó tanácsos 23 év alatt a szállásbért nem steigerolta soha.

Gazsi életvidor, kedélyes, megnyerő antiquitás volt. Járása egyenes s kimért mint az óra ingaé. Sebesebben mozogni a szokottnál nem látta őt senki, senki kedveért nem gyorsitotta lépteit. Egyszerün, de tisztán öltözködött mindég. Öltözetét felette megtudta kimélni. Én nyolc évig ismertem egy felső kabátját, mit minden nap hordott, és nem volt azon legkisebb folt vagy pecsét.

Esernyőjét bot helyett használta, tehát vele volt mindég. Az ismeretlen vidéki atyafiak gyakran megbámulták azon sajátságos viseletét, hogy a legforróbb kánikulában is gyapju szövetü plédbe burkolta magát.

Ha az utczán valamelyik barátjával találkozott, először „halt"-ot azután kveraus-t kiáltott, esernyőjével szalutálva, s mindég mondott valami élczet, mi az embert gyakran megnevetteté. Saját viccén soha, a másokén pedig vajmi ritkán mosolygott.

Életében számtalan ismerős és barát vendégszeretetét élvezte. Megvoltak bizonyos házai, hová hetenként egy bizonyos napon ellátogatott. Szivesen látták mindenütt. Az öreg Drevenyákhoz szombati napon turós lencsére járt. Rendkivül szerette a lencsét orrjával és disznófejjel.

Szilvássy ügyvédnél évek óta szinte volt egy rendes napja. Hét éven keresztül, kivéve a váci kóteri időtartamot, szegény asztalomhoz is minden héten comparialt egyszer, többnyire vasárnapon, egy kis „familiáris leves"-re.

Keveset, de jól szeretett enni.

Volt egy pár rendes vendéglője is Gazsinak. Például az „Arany sas"-ban a derék Kommer vendéglősnél és Imre főpincérnél kifogyhatatlan vendégszeretetre talált.

A „kis pipá"-ban a pátriarchalis jellemü Karikás bácsinál azt evett, mi szemének szájának tetszett és izlett az étlapon. Ha pedig valamelyik ismerőse vagy barátja kapricirozta magát, hogy kifizeti a Gazsi kontóját, az öreg Karikás nem számitotta azt többre 20 krajcárnál.

Szóval ugy élt Gazsi öreg napjaiban, mint a lég ura.

Pénzt nem kért, nem kunyorált senkitől, de a mit a barátság vagy szivesség nyujtott feléje... azt elfogadta. Szükségről soha sem panaszkodott.

Ebéd után szivarra gyujtott, de csak jóra. Ilyenkor aztán kipakolt zsebaiből. Először is a történelmi nevezetességü tollkést tette az asztalra, azután egy kis bádog szelencét s egy paklí svédgyufát, mely ugy égett mint egy kis fáklya. Mindegyik szivarozónak azzal a késsel kellett elvágni szivarának végét, miket Gazsi öszvegyüjtögetett a bádog szelencébe az árvák számára.

Azután a belső zsebéből két tárcát vont elő. Egy vastag fekete papirból önmaga enyvezte tárcában tartá Petőfinek hozzá irt két levelét, melyet örökösön magánál hordott mint becses kincset. A másik zöldes fedelü nagy tárcát mint oly ritkaságot mutogatta, a miben még soha se volt bankó.

A vele való társalgás az utóbbi években már nehezen ment, mivel nagyot hallott. Èlcei is vesztettek frisseségükből. Szja! a vén cigány is mindennap felejt egy nótát.

Irodalmi müvei a „Hasznos Tanácsadó" és „Honderü"-ben jelentek meg. 1848-ban a „Freskó képek" első kötetét adta ki. Freskó képei egyébiránt a Jókai által szerkesztett „Nagy tükörben" s hébe hóba egyik másik humorisztikus lapban is látták világot. Gazsi hirnevét egyébiránt nem is ezen művei erökiték meg, mint inkább az élöszóval előadott s kisebb nagyobb mérvben sikerült élces mondatok, melyeket aztán a humorisztikus lapok utánközöltek.

Gazsi legfőbb érdeme, hogy tisztalelkü, jószivü, becsületes jóhazafi, soha senkinek ellensége nem volt. Neki se volt senki.

A halálosságyon.

Gazsi veszélyes beteg életében soha sem volt. Oly rózsás színben nézett ki mindég mintha örökifju lett volna. Azt különben tudtuk, hogy ha a végelgyengülés leüti Gazsit a lábáról .. az ágyba, onnan alig ha felkel többé.

Betegségében a háznál egy derék házmester Gruber és neje gondozta fáradhatatlanul. Étellel a nemesszivü Szilvásy ügyvédné és nőm látták el.

Halála előtt pár nappal Papp Miklós előtt, ki mindennapos volt a beteg ágyánál, ugy nyilatkozott szegény Gazsi, hogy még egyszer szeretné nőmet látni. Meglátogattuk. Halvány sárga arcán meglátszott, hogy nagyon jól esett neki. Bádgyadt szemében talán az utolsó köny csillogott fel.

„Meghalok" mondá nőmnek. Nőm fejét rázta, pedig teljesen hitte a mit Gazsi mondott.

„Károly pajtás! — fordult felém e szavakkal s egy kis asztalon álló üvegre mutatva — ugy hivják azt bevele."

E volt az ulolsó tréfája.

Tölték az üvegből egy pohárkával. Francia pezsgő volt, mit valamelyik füszerkereskedö ismerőse küldött neki.

— Egészségedért — mondám s kiüritém a poharat.

Két nap mulva a „familiáris leves-t vivö Mari leány azon szomoru hirrel tért haza, hogy Gazsinak aligha kell többé ételt vinnie. Megis halt szegény még az nap estve szombaton január 4-én a házmester karjai közt. El is temetteté az iróisegély egylet január 6-án tehát épen Gáspár napján tisztességesen.

Szegény Gazsinak még a végtisztességtétele is járt egy kis komikummal. Koporsójára éve számát a 76-ot megforditva 67-nek pingálták. Török supensitendens pedig mint jó kálomistát beszentelte és a sirásók elmondták felette az „üdvözlégy Mária malaszttal vagy teljes" —végimát.

Szész Kéroly nem mondott ugyan felette bucsuztatót, de azon kevés jó barát, kik kikisérték az utólsó nyugalomra, vetettek egy marok földet annak koporsójára, a ki

fuit.

Requiescat in pace.

Bernát Gazsiádák.

Gazsi 51-ben midőn a „freskó képek" 2-ik kötetét irta, bizonyos gyanus értelmü szó miatt a politiához volt hivatalos. Persze vallatták Gazsit az akkori szokás szerént hol született, mi a neve? stb.

Mikor aztán azt kérdte tőle Prottman a rendőrfőnök:

Volt emár ön befogva?

Nagyot néz Gazsi s lakonice azt feleli:

„Igen is voltam."

Mikor? kérdé tovább Prottman.

— Mikor Schódelnének a kocsiját huztam —

Ekkor meg aztán Prottman nézett nagyot s mérgesen kiáltá egyik rendőrbiztosnak:

„Haut's hinaus das Rindvich!"

Találkozom a nemzeti szinház előtt egy pénteki napon Gazsival s kérdem tőle:

„Hová hová Gazsi pajtás."

„Hát B... Endre (egyik jó ismerőse) hitt meg vasárnapra ebédre, hát sietek hogy el ne késsek.

Ez a B... Endre lakott pedig a kerepesi ut 28. sz. alatt, a tót templom átellenében.

Meghivta Izsó Miklos Gazsit, hogy hadd gyurja ki mellszobrát sárból.

Mikor aztán kész lett a sár mellszobor kérde Izsó: No Gazsi! hasonlit e hozzád?

— Anyira — felelé Gazsi, — hogy magam helyett ezt a huncutot küldöm imádkozni a templomba.

Gazsi barátjaihoz originális tőssgyökeres humortól pattogó leveleket irogatott. Számos ily levelei közül melyeket a váci kóterbe hozzám irogatott ittköziök egy párt:

Kivül: Tekintetes Mészáros Károly urnak
Vácon
a sajtó palotában.

Pest, sept. 4. 1869.

Kedves Károlyom!

Fátum, hogy veled csak permopsz conversálhatok. A dolognak az az oka foka„ hogy Rotschildal még mindig haragban vagyok; a mint azonban kibékültünk: rögtön repülök a váci bagnétos kóterbe ad magnum áldomás.

Hát a miniszter irányodban még mindig szuszog? Hol vagy méltó törköly spiritus oz efféle ócska mumiához.

Amnestiáért te nem kunyorálhatsz. Pardon instáncia mindig a sértőfél kutya kötelesége. Hogy vagy három századdal később nem születtél: nem a te hibád. Most még alkotmányos bugyogóba bujtatott cilinderes rabszolgák vagyunk. Hajlongó kutgém jellem az uralkodó planéta. Holmi esküdtszékféle sajtó gyilkos mumus riasztgatja a tollrágó világot. Ez a buta intézmény nem szabad nemzetnek való.. hisz a sajtó oly fegyver. mely az általa ütött sebet behegeszti. Szabad szó.. szabad sajtó illenek a mai korszak keretébe.

Na de most már bevillámlott a markonba valami csavargó rheuma, a mely kitörvén tollam nyakát még csak azt engedi irnom, hogy ölel

barátod
Bernát Gazsi.

U. i. Rheuma üldözőül keresd föl egy pár soroddal Fácán gyógyszerészt. Hatalmas arcanuma van, és olcsó felcser.

Pest, okt. 24. 1869.

Kedves Károlyom!

Baráti szeretettel küldöm neked emlékül arcképemet.

Jól vigyázz és kösd meg, mert ha meg nem kötöd: elszalad.

barátod
Bernát Gazsi.

Bernát Gazsi végrendeletében minden adóságát a lipótvárosi basilika felépitésére hagyomáyozta.

A renyhe inas.

Gróf B.-nek egy igen lusta de megbizható inasa volt. Hüségeért aztán sokat is elnézett neki a gróf. Egy izben ugy éjféltájban hallja a gróf, hogy szolgája az előszobában, hol hálálni szokott, ugyancsak sohajtozott. A neszre jobban figyelvén, azt is megérté, hogy az már többször ismétlé e szavakat: „Ó de ihatnám, bár csak egy pohár vizem volna."

A gróf tudván, hogy inasa rest azért felkelni, hogy szomját eloltsa, meghuzá a csengetyüt. Az inas persze a hangzó jelre kimászott ágyából s benyitva a grófhoz, kérdé „mit parancsol méltóságod?"

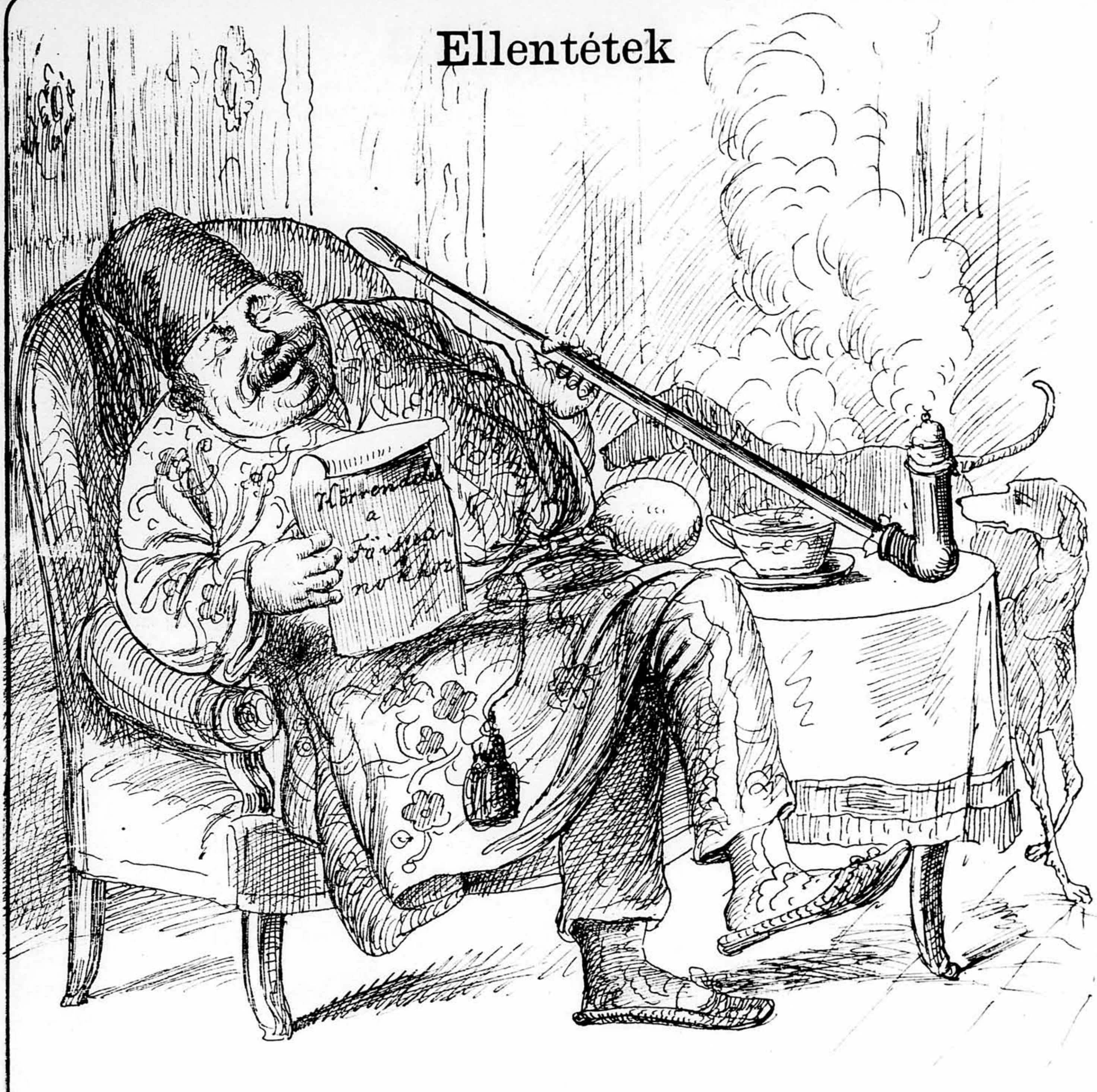
Hozz a kutról nekem egy pohár friss vizet, — parancsolá a gróf.

Az inas meghozván a vizet, midőn azt a grófnak át akarná nyujtani, ezt mondá a renyhe cselédnek:

— No, ha oly igen szomjazol, igyál hát.

*

Ellentétek

Nagyméltóságu gróf Heverdy főispán
Mint valami lajhár nagyokat ásitván,
Oda se hederit vármegye dolgára,
Százszor több figyelmet fordit agarára

Miniszteri ukázt a kezébe véve . .
A mely inti őtet kötelességére,
Mint pöfögő kása felfortyan a kékvér,
„Én dolgozzam, ugymond, n é g y e z e r forintér,
Nem gróf Heverdinek, ebnek parancsoltok“.
Fogjatok helyembe egy más sült bolondot.

Sötét kis cellában a mécs alig pislog,
Még is gyötri szemét az a szegény dijnok,
Tiz éve mióta szolgálja a megyét . .
Hüségesen négyszáz foriintért évenként.

Üdve, boldogsága az a kedves család —
Munkájával melynek napi kenyeret ád
Ereje a terhes munkát alig birja —
Esdő kérelmét most épen azért irja:

Hogy a méltóságos főispán ur kegye,
Négyszáz forint diját ötszázra emelje.

Egy névnapi história.

— Falusi életkép. —

Falu helyen, s kisebb mező városokban szokásban van az, hogy az iskolás gyermekek ujév, sátoros ünnepek, és névnapokon fel-fel keresnek egyes családokat köszöntő verseikkel, hogy ott aztán egy kis pénzbeli jutalomban részesüljenek.

Engem is felkeresett egyszer nevem napján két siheder iskolás kölyök.

Midőn bejöttek hozzám, egész illedelmességgel meghajták előttem magukat, kivántak nekem szerencsés jó estvét, s e mellett ráadásul agyon meg agyon áldottak egy hosszu verssel.

Midőn elvégezték, megköszöntem a hozzám való szivességüket.

A gyermekek erre a fogadtatásra egy jó nagyot sóhajtának, s lehetett rajtuk észre venni, hogy avval az én szóbeli köszönetem nyilvánitásával nincsenek megelégedve, s hogy ök ennél tőlem valami kielégitőbb szivességet várnak.

Észrevettem figyelő helyzetüket, s kérdém tőlük:

— No fiuk! mondjátok tehát meg most már nekem, hogy voltaképpen szivességből, vagy pénzért köszöntöttetek e meg ti engemet?...

A gyermekekben megszorult a lélekzet erre a kérdésre.

Mit mondjanak!?... Azt restellették mondani, hogy pénzért köszöntötték meg, mert annyi felgondolás még is volt náluk, hogy a köszöntés tisztességtételét, nem illik pénzért tenni. De más részt, azt sem akarták mondani, hogy csak szivességböl fáradoztak, mert akkor pláne nem számithatnak egy árva batkára sem.

Ilyen zsák utcába nem szorultak még soha.

— No hát! — ismétlém ujra hozzájuk egész komolysággal kérdésemet — tiszta jó indulatból, vagy pedig pénzért kivántatok-e nekem boldog névnapot?

Az egyik fiu aztán megakarván már szabadulni lelki zavarai és furdalásaitól, nagy keserves hangon kinyögte, hogy:

— Én jó szivüségből köszöntöttem meg a tekintetes urat.

A másik fiu valamivel életrevalóbb és szemesebb volt, — s tultéve magát minden előitéleten, — őszintén kimondá, hogy:

— Ő bizony pénzért köszöntött meg. Erre ennek a bátor gyermeknek oda nyomtam a kezibe egy hatost, mondván neki.

— No édes jó öcsém! ha pénzért köszöntöttél meg tehát itt van, vedd el, — tedd el...

A másiknak meg oda léptem eléje, megfogtam kezét, s hozzám való szivas jó indulatját egész illedelmességgel megköszöntem, kifejezvén előtte óhajtásomat, hogy az isten őt is számos évekig, s teljes boldogságban — sokáig éltesse. Pénzt természetessen nem adtam neki, miután ö engam nem pénzért, hanem szivességből köszöntött fel.

A szegény fiu, ugy látszott, majd nem hogy sirva fakadt mérgiben, — e miatt a rettenetes eredmény miatt.

Hanem hát maga volt az oka, — vissza lépni már becsülettel neki éppen nem lehetett.

Ezzel aztán a ceremónia bevégződött, s egész tisztességgel meghajtván magukat, — eltávoztak.

Figyeltem rájuk, hogy miként fognak ezek egymással hajba kapni odakint.

Ugy is történt.

Az egyik csak hamar elkezdé a kapuban a másiknak, hogy:

— Lásd bolond! te is kaptál volna hatost, ha igazán beszéltél volna.

A szegény lefőzött fiunak nem igen sok ingerlés kellett, mert ugy is forrt benne az epe, s nagy dühössen mondá társának:

— Ne ugass! mert mindjárt belegyurlak a sárba.

Hanem az illető bizony kutyába se vette a figyelmeztetést, — sőt rettenetesen kezdte infesztálni társát, hogy mért volt olyan banga, hisz a jó alkalom ott volt ő előtte is, s most neki is lehetne egy hatosa.

A szegény fiut rettenetesen gyötrötte ez az állapot.

— Pista! mondá aztán társának — előveszem ám mindjárt a bicsakot ha nem hallgatsz.

— Hüm! dünyögé a másik — de fenne mérges vagy. Mi bajod?

— Adod ide — viszonzá erre társa — mindjárt annak a hatosnak a felit?

— Adja biz a fityekes fityfene, de nem én, — volt rá a válasz.

— No hát Pista! nesze, — ezzel ugy vágta nyakon pajtását, hogy az majd nem orrára bukott.

Hanem Pista sem volt rest. Ugy rohant társára mint az oroszlány, — s avval, piff, paff, ugy elhányták ott a kapuban egymást, hogy legalább is husz hatos áru ruhát leszedtek ebben a tüzes viadalban egymás hátárul.

Alig néhány perce még! a legjobb egyetértés, és barátságban jönnek be hozzám, s ím egy rongyos hatos, minő dühödt ellenségekké tette ezt a két pacsmag kölyket...

Mi lehet még ebböl a két kis tigrisből, ha agyaruk ki nő!?..

Valóban aztán magam is restellettem] hogy ez az ártatlan tréfa, ilyen ártalmas eredményel végződött...

Mea culpa, — mea maxima culpa...

Don Kabanós.

A halálos ellenség.

Szegény Lisznyai Kálmus, — tudjuk, hogy nagy kedvelője vala a szőlő nedvének — et cum Vahot Imre.

Midőn Lisznyai már a halálos ágyon feküvék s felette Imre bácsi virrasztana — Kálmus egy pohár vizet kért.

Vahot egész komolyan kérdé:

— Mit akarsz a vizzel Kálmus?

„Hát barátom! itt az ideje, hogy kibéküljek halálos ellenségemmel“ — válaszolá Lisznyai Vahotnak.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Csethe István terehegyi tanitóhoz, neve napján a következő üdvözlettel kopogtatott be egyik polgárkomája:

„Kedves komám! Hogy e szent napnak reggelén diszös ügybéli érzésimet el ne szavaljam kedves komám István dicső napján, az kétségtelen.

Kivánságom azon célirányos ügyben teszi az lépetőt, hogy komám csalárdjai*) hercegi módullan **) tévén a divatbéli puntumot, virágozzék az boldogságbéli cél számikra.***) Azonképen ha ez a fejbéli kefe — haj — őszségre vetemődik, — állapodjan meg mindazonáltal az diszbéli titulus s kedves fiam uram****) is ugyanságképen dicsőitse meg divatba az prókátori diszt.

Azon felül az nő, kedves komám aszony legyen az csalárd megdicsőülésének koronája, hogy az divatbéli forma diszös nemzetülésben lebegjen azon tetőirányos ösvénybe, melynek centruma felé halad, s melybe eleitől fogva kándikálva lép dicső magyatjuk István fiam uram.

Mindezeknek utánna a mi urunk Jézus Krisztusnak kegyelme állapítsa meg boldogságikat. Ámen.“

*) Baranyai szólásmód család helyett.
**) Mód helyett.
***) Számukra.
****) A tanitó tanuló fia.

A Casinóban.

Gróf Nixfalvi: Csak képzeld bárrátom! áz á pászt miniszterr áz a veress, ugy ákár páráncsolgatni velünk, mint há csák hájdui volnánk.

Báró Liliputi: Barráttom! mindég mondtám én ázt, hogy ez a Tóth még a nyákunkra nő, hogy is ván áz a pászt példabeszéd: áhá tudom már: fogádd be a tótot, kiver a hazádból.

Diskurszus
Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Hallotta szomszéd! mit mondott Bittó a képviselőház elnöke, midőn a mamelukpárt uj évkor gratulált neki a Deák-körben?

Icig: Nü.. hát mit mondott?

Mihály: Azt mondta, hogy a Deákpárt nem fejezte még be missióját. Szeretném tudni, ugyan mi lehet annak a pártnak a missiója?

Icig: Isten annak a megmondhatója hallja khend! Például, hogy a népnek nagyobb legyen az adója... hogy...

Mihály: Hagyja szomszéd a többit, ez az egy is elég már arra, hogy a gondviselés hazánkat e párt uralmától még ez évben megóvja.

Mihály: Nini szomszéd ebugatta..
Borsszem Jankó cifferblatja
Nézze minő schwarzgelb?
Icig: Thodja mért van az Mihályom!
Hogy annál jobban kijárjon
A subventions-geld!

Eladó házak, háztelkek és kertiföldek

iránt tudakozódni lehet, és az illetőknek részletes értesités adatik addig is, mig közelebb

„központi adás-vevés közvetitő“

nyilvános irodámat megnyitandom.

Pest, Városháztér 6-ik szám alatt

A «Ludas Matyi» szerkesztőségében.

Mi szabad a szabad hazában?

Ha kardoskodtatok osztrák ország mellett,
Mutatta a tény, hogy hegy egeret ellett ;
Dicsőséget látván a kétfejü sasban :
Vértanuk maradtok, nemzetestől vasban. —

Osztrákmagyarország ! szépen hangzik nemde ?
Boruljon a porba minden honfi rendre !
Osztráknak kell lenni elébb, ugy magyarnak,
Kvótát és fináncot nyakatokba varrnak.

Vagy nem is kell varrni, oda van enyvezve,
Az a „függetlenség" csak döblingi eszme ;
Nagy szükségünk vagyon ékes járszalagra . .
Ugy se tudunk járni őnlábon szaladva.

A delegatió aranyos járszalag,
Sok aranyba kerül, a mi kicsiny szabad ;
Szabad a porciót bevinni előre,
Ekkor még kamatot sem kivánnak tőle.

Szabad kimondani a szabad szót — titkon,
Hogy a nép szivéhez az útat ne nyisson ;
Különben a váczi államkalodába
Nyomatik a vitéz sarkantyus csizmája.

Szabad a közösügy targoncáját tolni,
Szüz dohányfüstölőt orvúl bevádolni ;
Hadd marja a finánc, mint a légy a dögöt,
Hisz eddig a szegény eléggé nem gyögött.

Szabad a legtisztább hazafi jellemre
Sárt dobálni, hogy nincs országa s nemzete !
Azért tudja a nép, hogy bizzék, és kibe ?
Az ily piszkolódó csak magát keni be.

A független biró bűrőjába — szabad
Négy-öt tizforintost becsenni — szűr alatt ;
Kéz kezet mos, — no ugy szekérkenésképen,
Hogy jobban haladjon az ügy érdemében.

Sok ily kis szabadság terjeszti áldását,
Melynek a világ se mutathatja mását :
Mind ezt a közösügy pihentető éje
Boritá fátyolként a nemzet fejére.

A stemplizett jobb párt e setétben csörtet,
Nem látva, hogy neki indult a gödörnek,
Mely ha véletlenül ölébe fogadja . .
Ki nem rántja onnan Deák öreg apja . .

Országos ellenzék ! emelkedjél szépen
Egyesült erőre, legyen kéz a kézben !
A kétfejü sasnak Moloch-gyomra éhes
S nincs szokva a rólad leáradó fényhez :

Körötted darabig nagy mérgesen repked.
Mindenfelé gyilkos fulánkct eresztget.
Végre mint a lepke, ha mécsvilágot lát,
Lángoló fényeden elégeti magát !

Herkó Páter.

10.000 kötet a legjobb müvekből

Kölcsön-Könyvtár.

Sulyok J.
PEST, dohányutca 2. sz. a.
a Bazàrban,
az izr. templom
átellenében.

Sulyok J.
PEST, dohány utca 2. sz. a.
az izr. templom átellenében.

A legujabb művek is azonnal megrendelhetők

Olcsó előfizetés

A regényirodalom disze

Bánki István
szalámi és kolbász
csináló gyárában
Debrecenben
a legizletesebben készitett szalámi és kolbász-husnemüek és szalonnák kaphatók következő árakért :

100 font	füstölt kolbász	44	forint
100 ,,	oldal füstös szalonna . . .	40	,,
100 ,,	paprikás	40	,,
100 ,,	füstölt sonka	38	,,
100 ,,	füstölt malac oldalas . . .	—	,,
100 ,,	fehér szalonna	38	,,
100 ,,	szalámi	38	,,

A megrendelések **utánvét** mellett gyorsan és pontosan teljesittetnek.

A kitett árak, fel vagy leszállása esetében természetesen a gyári árfolyam szerént értendők.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.nál.